

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: Uniphone, s.r.o., IČO 45 979 855
sídlem Popradská 12, 040 01 Košice, Slovenská republika
zastoupené JUDr. Františkem Buhlou, hostujícím evropským advokátem,
sídlem Čajakova 5, 040 01 Košice, Slovenská republika

proti

žalovanému: Český telekomunikační úřad
sídlem Sokolovská 58/219, 190 00 Praha 9

za účasti:

1. Vodafone Czech Republic a.s., IČO 257 88 001
sídlem Junkových 2808/2, 155 00 Praha 5
2. T-Mobile Czech republic a.s., IČO 649 49 681
sídlem Tomíčková 2144/1, 148 00 Praha 4
zastoupené Mgr. Ing. Karlem Anderlem, advokátem,
sídlem Na Poříčí 1040/10, Praha 1
3. O2 Czech Republic a.s., IČO 601 93 336
sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4

o žalobách proti rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 7. 4. 2025, č. j. ČTÚ-5 918/2025-603, ze dne 7. 4. 2025, č. j. ČTÚ-5 919/2025-603, a ze dne 30. 4. 2025, č. j. ČTÚ-10 738/2025-603,

takto:

- I. Řízení vedená Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 A 66/2025, 10 A 67/2025 a 17 A 63/2025 **se spojují** ke společnému projednání a budou nadále vedena pod sp. zn. 10 A 66/2025.
- II. Žaloby **se odmítají**.
- III. Žalobkyně ani žalovaný **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

- V. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek v částce 9 000 Kč. Částka 9 000 Kč bude žalobkyni vrácena z účtu Městského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího advokáta JUDr. Františka Buhly.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně je vlastníkem core mobilní sítě, skrze kterou plánuje poskytovat veřejně dostupné služby elektronických komunikací uživatelům v České republice jako MVNA a doplňkově jako Full MVNO. Svůj záměr podnikat v oblasti elektronických komunikací oznámila žalovanému, který jí na žádost přidělil čísla MSISDN, MNC a další síťové identifikátory pro provoz mobilní core sítě. Za účelem získání přístupu k mobilní rádiové přístupové síti, které již žalovaný přidělil společností Vodafone Czech Republic a.s., T-Mobile Czech Republic a.s. a O2 Czech Republic a.s., žalobkyně požádala tyto společnosti o zřízení přístupu k jejich mobilním rádiovým přístupovým sítím 2G a 4G s pozdějším rozšířením na 5G. Ani s jednou z uvedených společností - podnikatelů zajišťujících veřejnou komunikační síť v České republice - se však žalobkyni nepodařilo uzavřít smlouvu o přístupu k mobilní rádiové přístupové síti. Žalobkyně proto podala k předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „*předseda Rady ČTÚ*“) tři návrhy na rozhodnutí sporu o přístupu k mobilním sítím s výše uvedenými podnikateli podle ustanovení § 80 odst. 7 ve spojení s § 127 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „*ZEK*“), přičemž:
 - v případě návrhu proti obchodní společnosti **Vodafone Czech Republic a.s.** rozhodl předseda Rady ČTÚ rozhodnutím ze dne 20. 12. 2024, č. j. ČTÚ-10 171/2024-606/XXIX. vyř. (dále jen „*první prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že podle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění do 30. 6. 2025 (dále jen „*správní řád*“) návrh žalobkyně na uložení povinnosti odpůrci uzavřít s žalobkyní smlouvu o přístupu k mobilní síti Vodafone Czech Republic a.s. na základě žalobkynina návrhu takové smlouvy zamítnul a uložil žalobkyni povinnost uhradit odpůrci náhradu nákladů řízení. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila rozkladem, který Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „*rada ČTÚ*“) svým rozhodnutím ze dne 7. 4. 2025, č. j. ČTÚ-5 918/2025-603 (dále jen „*první napadené rozhodnutí*“), zamítla a výše specifikované první prvostupňové rozhodnutí ze dne 20. 12. 2024 potvrdila a přiznala odpůrci náhradu nákladů řízení;
 - v případě návrhu proti obchodní společnosti **T-Mobile Czech Republic a.s.** rozhodl předseda Rady ČTÚ rozhodnutím ze dne 16. 12. 2024, č. j. ČTÚ-10 170/2024-606/XXVI. vyř. (dále jen „*druhé prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že podle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu návrh žalobkyně na uložení povinnosti odpůrci uzavřít s žalobkyní smlouvu o přístupu k mobilní síti T-Mobile Czech Republic a.s. na základě žalobkynina návrhu takové smlouvy zamítnul. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila rozkladem, který Rada ČTÚ svým rozhodnutím ze dne 7. 4. 2025, č. j. ČTÚ-5 919/2025-603 (dále jen „*druhé napadené rozhodnutí*“), zamítla a výše specifikované druhé prvostupňové rozhodnutí ze dne 20. 12. 2024 potvrdila; a
 - v případě návrhu proti obchodní společnosti **O2 Czech Republic a.s.** rozhodl předseda Rady ČTÚ rozhodnutím ze dne 7. 2. 2025, č. j. ČTÚ-10 167/2024-606/XXIV. vyř. (dále jen „*třetí prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že podle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu návrh žalobkyně na uložení povinnosti

odpůrci uzavřít s žalobkyní smlouvu o přístupu k mobilní síti O2 Czech Republic a.s. na základě žalobkynina návrhu takové smlouvy zamítnul. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí také bránila rozkladem, který Rada ČTÚ svým rozhodnutím ze dne 30. 4. 2025, č. j. ČTÚ-10 738/2025-603 (dále jen „*třetí napadené rozhodnutí*“), zamítla a výše specifikované třetí prvostupňové rozhodnutí ze dne 7. 2. 2025 potvrdila.

2. Žalobkyně proti všem třem napadeným rozhodnutím podala žaloby k Městskému soudu v Praze (dále též „*městský soud*“ nebo „*soud*“). V případě žaloby proti prvnímu napadenému rozhodnutí je spis veden pod sp. zn. 10 A 66/2025, v případě druhého napadeného rozhodnutí pod sp. zn. 10 A 67/2025 a v případě třetího napadeného rozhodnutí pod sp. zn. 17 A 63/2025.

Žaloby se spojují ke společnému řízení

3. V uvedených řízeních žalobkyně uplatnila podání, kterým se dožadovala spojení uvedených řízení s tím, že byly naplněny zákonné podmínky pro spojení řízení, je dána totožnost žalobkyně, žalovaného předmětu a právního základu těchto řízení, argumentovala podobností napadených rozhodnutí a proti nim uplatněných žalobních bodů a možností vyhodnocení některých zásadních pochybení jen v rámci společného řízení.
4. Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“) samostatné žaloby směřující proti těmto rozhodnutím anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání.
5. V posuzovaném případě je mezi řízeními vedenými Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 A 66/2025, 10 A 67/2025 i 17 A 63/2025 dána totožnost osoby žalobkyně i žalovaného. V žalobách se žalobkyně domáhá přezkumu správních rozhodnutí vydaných ve správních řízeních, jejichž předmět, podstata i právní úprava je totožná: žalobkyně vedla před žalovaným tři řízení podle ustanovení § 80 odst. 7 ve spojení s § 127 ZEK, jejichž účelem bylo řešení jejího sporu s podnikateli, držiteli práv k užívání kmitočtů, o přístup k jejich mobilní síti.
6. Předseda senátu 10 A proto shledal, že byly shledány zákonem předpokládané podmínky pro spojení všech tří řízení do řízení společného. Z důvodu procesní efektivity a hospodárnosti proto návrhu žalobkyně vyhověl a řízení o žalobách spojit ke společnému projednání.

Nepříslušnost správního soudu k projednání věci

7. Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Správní orgány však nerozhodují jen o veřejných subjektivních právech osob, nýbrž i o sporech nebo o jiných právních věcech, které vyplývají ze vztahů soukromého práva. Tato soukromoprávní rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná v občanském soudním řízení, jak stanoví § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*o. s. ř.*“).
8. Městský soud již ve svých usneseních ze dne 16. 10. 2025, č. j. 10 A 66/2025 – 94 a č. j. 10 A 67/2025 – 95 a v přípisech ze dne 17. 10. 2025, č. j. 17 A 63/2025 – 111, č. j. 17 A 63/2025 –

113 a č. j. 17 A 63/2025 – 117, procesní strany poučil o svém právním názoru, že v projednávaných věcech je věcně příslušný k projednání věci soud ve správním soudnictví.

9. Městský soud v uvedených usneseních reagoval na námitky věcné nepřislušnosti vznesené žalovaným, který odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2024, č. j. 9 As 9/2024 – 60, a jemu předcházející rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2023, č. j. 5 A 84/2021 – 105. Svůj názor městský soud opřel o judikaturu Nejvyššího správního soudu, jmenovitě jeho rozsudek ze dne 27. 9. 2011, č. j. 6 As 26/2011 – 90; v něm Nejvyšší správní soud vyložil, že rozhodnutí, kterým Český telekomunikační úřad stanovil cenu za přenesení telefonních čísel poté, co nebyla uzavřena obchodní dohoda mezi operátory [§ 80 odst. 4 ve spojení s § 108 odst. 1 písm. f) ZEK], má charakter cenového rozhodnutí. Takové cenové rozhodnutí vykazuje převahu aspektů veřejnoprávních nad soukromoprávními, a proto je k projednání a rozhodnutí věci dána věcná příslušnost soudů rozhodujících ve správním soudnictví [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukázal na již tehdy ustálenou judikaturu, která se zabývala tím, která rozhodnutí žalovaného podléhají soudnímu přezkumu dle soudního řádu správního. Pod pravomoc správního soudnictví spadá dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 As 48/2004 – 82, č. 882/2006 Sb. NSS, přezkum rozhodnutí žalovaného, kterým byl nahrazen dodatek ke smlouvě o propojení. Stejný závěr o příslušnosti správního soudnictví se použije i u stanovení cen za toto propojení (č. j. Konf 21/2007 – 107 ze dne 5. 11. 2008, publ. pod č. 1796/2009 Sb. NSS či č. j. Konf. 92/2003 – 18 ze dne 9. 7. 2004, publ. pod č. 336/2004 Sb. NSS). Vyložil, že podle rozsudku č. j. 3 As 48/2004 – 82 platí, že pokud žalovaný nahrazuje svým rozhodnutím nedostatek vůle smluvních stran ohledně uzavření dodatku ke smlouvě o propojení, tak „omezí smluvní volnost stran rozhodnutím, jež je aktem z oblasti veřejné správy ... Takový způsob zásahů správního orgánu do procesu uzavírání smluv či jejich dodatků není typický pro smlouvy soukromoprávní, neboť způsob ingerencí žalovaného do celého procesu uzavírání smluv podle zákona o telekomunikacích by byl v rovině soukromého práva jen stěží myslitelný. Rozhodnutí žalovaného v dané věci bylo aktem vrchnostenským, žalovaný a účastníci neměli v řízení rovné postavení. ... Předmětem žaloby v souzené věci je pak mj. nesprávná aplikace cenového rozhodnutí, i proto nelze přisvědčit názoru, že se jedná o rozhodnutí v oblasti soukromého práva. Věc lze uzavřít tak, že ve správním soudnictví žalobou napadené rozhodnutí žalovaného vykazovalo převahu aspektů veřejnoprávních nežli soukromoprávních, a proto je k projednání a rozhodnutí věci dána pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví.“.
10. S ohledem na výroky návrhů, kterými byla zahájena správní řízení, soud došel k závěru, že žalovaný měl v projednávané věci rozhodnout o povinnosti uzavřít soukromoprávní dohodu mezi stranami sporu o žádosti o poskytnutí přístupu k mobilní síti a současně s tím i stanovit cenu za toto připojení. V zásadě tedy mělo jít – při nedostatku oboustranné vůle k uzavření takového závazku - o autoritativní rozhodnutí žalovaného, kterým mělo dojít ke vzniku a určení obsahu závazku včetně právě cenového rozhodnutí. Právě proto byla podle původního názoru městského soudu k projednání a rozhodnutí věci dána pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví.
11. Nutno však podotknout, že věcná příslušnost soudu je podmínkou řízení, kterou soud zkoumá kdykoli za řízení (§ 104a o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Uvedená usnesení tedy nepředstavují překážku věci rozhodnuté a neomezují povinnost soudu vyhodnocovat svou věcnou příslušnost.

12. Proti názoru soudu žalovaný v rámci duplik přednesl nové argumenty. Soud se proto zevrubně otázkou své věcné příslušnosti zabýval, přičemž s ohledem na skutečnou podstatu sporu, která mu vyplynula z obsahu správního spisu, došel k závěru, že k rozhodnutí v posuzované věci příslušný není.
13. Podle ustanovení § 80 odst. 1 ZEK se přístup „zajišťuje na základě písemné smlouvy uzavřené mezi operátorem a podnikatelem poskytujícím veřejně dostupnou službu elektronických komunikací. Propojení sítí se zajišťuje na základě písemné smlouvy uzavřené mezi operátory“.
14. Podle ustanovení § 80 odst. 7 ZEK platí, že „[n]edojde-li k uzavření písemné smlouvy o přístupu nebo smlouvy o propojení sítí do 2 měsíců ode dne zahájení jednání o návrhu smlouvy, rozhodne Úřad na základě návrhu kterékoliv smluvní strany spor o přístupu nebo propojení postupem podle § 127. Součástí návrhu smluvní strany na rozhodnutí sporu musí být návrh smlouvy se specifikací jeho sporných částí. Dnem zahájení jednání se rozumí den, kdy smluvní strana prokazatelně předala návrh smlouvy druhé smluvní straně“.
15. Podle ustanovení § 127 odst. 1 ZEK platí, že „[p]ředseda Rady rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti (§ 7) nebo mezi těmito osobami a jinými podnikateli působícími v jiném členském státě, v jejichž prospěch existuje povinnost přístupu nebo propojení na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Podání návrhu podléhá správnímu poplatku. Lhůta pro vydání rozhodnutí činí 4 měsíce, ve zvláště složitých případech 6 měsíců“.
16. Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 29. 6. 2012, č. j. 9 Ca 318/2008 – 88 vyložil, že smyslem úpravy obsažené v § 80 odst. 4 (pozn. podle zde rozhodné úpravy § 80 odst. 7) ve spojení s § 127 odst. 1 ZEK, je nalezení východiska v situaci, kdy mezi smluvními stranami nedojde ke konsenzu umožňujícímu uzavření smlouvy či dodatku k takové smlouvě. Zákon v takovém případě přiznává ČTÚ oprávnění zasáhnout na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu do autonomie vůle stran a autoritativně rozhodnout o oprávněnosti požadavků jednotlivých stran sporu, jejichž vzájemný střet brání uzavření smlouvy či jejího dodatku. Výsledkem celého procesu má být takové rozhodnutí vzniklého sporu, na jehož základě bude možné smlouvu či dodatek k ní konečně uzavřít. Z logiky věci a smyslu právní úpravy vyplývá, že aby mohl být spor rozhodnutím správního orgánu „vyřešen,“ musí předseda Rady ČTÚ nejprve identifikovat, o čem je mezi účastníky řízení veden spor, a poté musí být oprávněn o sporných bodech sám rozhodnout, aniž by byl vázán požadavky a návrhy, které jednotliví účastníci ve vztahu k těmto sporným bodům v průběhu řízení uplatňovali. Jak již soud vyložil ve svých usneseních dříve, tento rozsudek městského soudu byl sice zrušen Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 9. 2013, č. j. 8 As 114/2012 – 57, nicméně výše uvedený závěr městského soudu v bodě 24 tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud potvrdil.
17. Žalovaný k tomu s odkazem na bod 35 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2024, č. j. 9 As 9/2024 – 60, tvrdil, že je vázán návrhem na rozhodnutí sporu, kterému buď vyhová, nebo jej zamítne. V odkazovaném rozsudku Nejvyšší správní soud skutečně vyložil, že vznikne-li spor o přístup nebo propojení, žalovaný má podle § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích pravomoc tento spor rozhodnout. Za použití § 141 odst. 7 správního řádu buď uloží stranám sporu povinnost uzavřít předložený návrh smlouvy, nebo tento návrh zamítne.

18. S tímto názorem se městský soud neztotožnil. Podle čl. 26 odst. 1, 3, čl. 3 odst. 2 písm. b) a recitálu 69 Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1972¹ má být řešení sporu formou řízení před regulačním orgánem až rezervním řešením v případě situací, kdy se stranám nedaří dosáhnout konsenzu. Směrnice regulačním orgánům výslovně nezakazuje spory zamítat; takové řešení může být s ohledem na výše uvedené vhodné např. v situaci, kdy přistupující operátor nesplní svou povinnost spolupráce s vnitrostátním regulačním orgánem. Jak však vyložil městský soud ve výše uvedeném rozsudku, podstatou řízení o rozhodnutí sporu je odstranění zbývajících překážek, které uzavření smlouvy brání – výsledkem má totiž být situace, kdy již stranám nebude nic bránit v uzavření smlouvy. Tomu odpovídá i výše uvedený požadavek vyjádřený ve směrnici: závazné rozhodnutí řešící spor musí být vydáno v nejkratším možném termínu na základě jasných a účinných postupů. Smysl a účel rozhodování sporů by nemohl být naplněn, pokud by regulační orgán návrhy na řešení sporu zamítal jen proto, že návrh stran vymezení sporu nezahrnuje veškeré sporné otázky. V tomto ohledu tedy nelze souhlasit s žalovaným, který argumentuje, že je oprávněn rozhodnout toliko v mezích návrhu. Podstatné je vymezit v čem všem ve skutečnosti existuje mezi stranami spor a ten následně vyřešit tak, aby strany mohly smlouvu uzavřít.
19. Rozhodne-li tedy žalovaný jako správní orgán spor mezi stranami, je poté stěžejní a výchozí otázkou, kdo je vlastně nadán pravomocí k přezkumu takového rozhodnutí. Judikatura správních soudů přitom podle názoru městského soudu neposkytuje jasný výklad pro rozlišení, jaký typ rozhodnutí žalovaného o sporu podléhá přezkumu ve správním soudnictví či naopak v občanském soudním řízení podle hlavy páté. Městský soud však shledal, že z dosavadní judikatury lze seznat jistá interpretační vodítka, jimiž lze nahlížet na věcnou příslušnost i v projednávané věci.
20. Jak již městský soud rekapituloval výše, Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku č. j. 3 As 48/2004 – 82 dovodil, že aplikace cenového rozhodnutí ve sporu o uzavření dodatku ke smlouvě o propojení vylučuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v oblasti soukromého práva, když cenové rozhodnutí samo je podle usnesení zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 9. 7. 2004, č. j. Konf. 92/2003 - 18, veřejnoprávní regulací v oblasti cen a rozhodnutí o žalobě proti němu tedy náleží soudu ve správním soudnictví.
21. Závěry výše citovaného rozsudku č. j. 3 As 48/2004 – 82 stran věcné příslušnosti byly následně převzaty např. i v usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. (dále jen „*zvláštní senát*“) ze dne 5. 11. 2008, č. j. Konf. 21/2007 – 107, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2007, sp. zn. 14 Co 279/2007, v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2012, č. j. 9 Ca 318/2008 – 88, nebo [byť v řízení podle jiného zákona] také v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2021, č. j. 14 A 87/2018 – 58 (viz jeho bod 15). Existuje tedy ustálený názor o příslušnosti správních soudů rozhodovat o žalobách proti cenovým rozhodnutím ČTÚ a v této souvislosti také k rozhodování sporů o ceny v rámci kontraktačních procesů.
22. K názoru Nejvyššího správního soudu z rozsudku č. j. 3 As 48/2004 – 82 je však na místě uvést, že v uvedeném usnesení č. j. Konf. 92/2003 – 18 zvláštní senát rozhodl právě o pravomoci správních soudů přezkoumávat cenová rozhodnutí ČTÚ o ceně za propojení. Z výše uvedeného názoru zvláštního senátu podle názoru městského soudu tedy plyne

¹ ze dne 11. prosince 2018, kterou se stanoví evropský kodex pro elektronické komunikace (přepřacované znění) (Text s významem pro EHP), 32018L1972).

jednoznačná kompetence rozhodovat o *per se* cenových rozhodnutích jakožto obecné regulaci (v případě ZEK rozhodnutí ve smyslu § 57). Současně však zvláštní senát (v kontrastu s uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu, který z něj vycházel) zdůraznil potřebu rozlišení pravomoci rozhodování konkrétních sporů a cenová rozhodnutí jako správní akty obecné regulace cen za propojení (přičemž právě o takové obecné regulaci zvláštní senát rozhodoval).

23. Na uvedené rozlišování navázal zvláštní senát ve svém usnesení ze dne 24. 6. 2009, č. j. Konf 24/2008 – 21. Jednalo se o regulaci dohod na úseku vodovodů a kanalizací. Vyložil, že pokud vlastníci provozně souvisejících vodovodů a kanalizací neupravili svá vzájemná práva a povinnosti písemnou dohodou podle § 8 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, ve znění účinném do 14. 3. 2006, rozhodoval o vzájemných právech a povinnostech vodoprávní úřad (nyní Ministerstvo zemědělství). Takové rozhodnutí dohodu zcela nahradí, a jeho součástí proto bude zejména také řešení ekonomických otázek (např. povinnost k úhradě vzájemných plateb, dluhů a záloh). Jelikož je dohoda soukromoprávní smlouvou (§ 7 odst. 1 o. s. ř.) a rozhodnutí správního orgánu na právním charakteru nahrazované dohody nic nemění, nerozhoduje o žalobách proti takovým rozhodnutím správní soud, ale tyto věci projednává soud v řízení občanskoprávním postupem podle § 244 a násl. o. s. ř.
24. Výše uvedený závěr posléze převzal také Městský soud v Praze ze dne 12. 5. 2021, č. j. 5 A 62/2019 – 51 ve svém usnesení, který odmítl žalobu proti správnímu rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o sporu stran povinnosti uzavřít s žalobcem smlouvu o přístupu k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy podle zákona č. 194/2017 Sb., o opatřeních ke snížení nákladů na zavádění vysokorychlostních sítí elektronických komunikací a o změně některých zákonů. V bodě 12 městský soud shrnul, že „žalobce i povinná osoba jsou soukromoprávními subjekty, které mají zákonem uloženou povinnost, v případě, že jsou splněny všechny zákonné podmínky, uzavřít spolu soukromoprávní smlouvu, na jejímž základě vznikne soukromoprávní vztah. Na tom nic nemění ani skutečnost, že smluvní subjekty nemají kontraktační volnost, neboť zákon může regulovat (typicky na ochranu slabší smluvní strany, např. spotřebitelské smlouvy) jak obsah soukromoprávní smlouvy, tak i povinnost jejího uzavření, kdy se určitý veřejný zájem (zde zavádění vysokorychlostních sítí elektronických komunikací) projeví vynuceným uzavřením soukromoprávní smlouvy (totéž platí např. pro různá povinná pojištění). V případě, že dojde ke sporu mezi stranami, určil zákon správní orgán (žalovaného), který tento spor rozhodne, aby bylo právo na uzavření smlouvy realizovatelné. Žalovaný má oprávnění posoudit smlouvu ve sporných částech, případně ji i dotvořit (pokud by byla sporná cena) a eventuálně uložit povinnost ji uzavřít (srov. nabrazení projevu vůle v občanském soudním řízení, kdy soudní rozhodnutí rovněž zakládá či mění soukromoprávní vztah). Ingerence správního orgánu přitom nemůže změnit soukromoprávní základ právního vztahu“ (podtržení doplněno rozhodujícím senátem).
25. Zvláštní senát poté ve svém usnesení ze dne 7. 12. 2022, č. j. Konf 4/2022 – 10, ve shodě s výše uvedenými závěry konstatoval, že právní vztah mezi držitelem poštovní licence a jiným poskytovatelem poštovních služeb ze smlouvy o přístupu k poštovní infrastruktuře podle § 34 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, je vztahem soukromého práva. Nabylo-li rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ve sporu o úpravě vzájemných práv a povinností z tohoto vztahu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v řízení podle části páté občanského soudního řádu. V bodech 18 a 19 tohoto usnesení došel k závěru, že konečná podoba smlouvy je vždy výsledkem jednání obou smluvních stran,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

příčemž pouze v případě, že dohoda není možná, resp. jednání o uzavření smlouvy se neúměrně prodlužují, zákon umožňuje stranám obrátit se s návrhem na rozhodnutí sporných otázek na Český telekomunikační úřad. Zvláštní senát poté dospěl k závěru, že byt oblast poskytování poštovních služeb podléhá významné veřejnoprávní regulaci, právní vztah mezi držitelem poštovní licence a jiným poskytovatelem poštovních služeb ohledně umožnění přístupu k poštovní infrastruktuře je postaven na rovnosti jeho účastníků, kteří mají smluvní volnost, a to dokonce i poté, co Český telekomunikační úřad k případnému návrhu jedné ze stran svým rozhodnutím obsah smlouvy stanoví. Smlouva žalobkyně a žalované o přístupu k poštovní infrastruktuře je tedy soukromoprávním aktem. Nejedná se o veřejnoprávní smlouvu dle § 159 a násl. správního řádu. Pokud Český telekomunikační úřad nedostatek dohody smluvních stran nahrazuje svým rozhodnutím podle § 34 odst. 5 zákona o poštovních službách, rozhoduje jako správní orgán o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá soukromoprávních vztahů. Obdobně například Energetický regulační úřad rozhoduje soukromoprávní spory o uzavření smlouvy podle tohoto zákona mezi držiteli licencí nebo mezi držitelem licence a zákazníkem [§ 17 odst. 7 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon)] – viz k tomu například usnesení zvláštního senátu ze dne 12. 10. 2022, čj. Konf 1/2022-8, a tam citovanou judikaturu.

26. Z uvedeného podle názoru městského soudu vyplývá, že pro pravomoc soudu k přezkoumání rozhodnutí žalovaného je určující povaha podstaty sporu. Není přitom rozhodující to, zda je ve věci přítomen i nějaký prvek veřejnoprávní povahy, podstatná je převažující povaha aspektů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 6 As 26/2011 – 90).
27. Napadená rozhodnutí se týkají sporu o uzavření smlouvy o přístupu k mobilní síti Vodafone Czech Republic a.s. (dále jen „Vodafone“), T-Mobile Czech Republic a.s. (dále jen „T-Mobile“) a O2 Czech Republic a.s., (dále jen „O2“), vydaných v řízeních podle § 80 odst. 7 ve spojení s § 127 ZEK.
28. Ve věci není sporu o tom, že žalobkyně, Vodafone, T-Mobile i O2 jsou soukromoprávními subjekty, podnikateli v oblasti telekomunikačních služeb. Z výše citovaných ustanovení ZEK soudu plyne, že k přístupu k síti je bez ohledu na případnou ingerenci ČTÚ do kontraktačního procesu nezbytná soukromoprávní dohoda mezi operátorem a podnikatelem poskytujícím veřejně dostupnou službu elektronických komunikací. V tomto ohledu se ZEK odlišuje od původní úpravy § 40 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, podle jehož poslední věty „[r]ozhodnutí Úřadu *nabrazuje smlouvu o propojení sítí nebo o přístupu k síti*“. I přes změnu právní úpravy však stále platí, že ČTÚ rozhoduje jak o obecné regulaci ceny na tomto trhu po analýze celého relevantního trhu souvisejícího s propojením (§ 57 ZEK), tak o konkrétní ceně za přístup v rámci jednání o smlouvě o přístupu dle § 80 odst. 7 ZEK, neboť ve smyslu § 80 odst. 3 ZEK a prováděcí vyhlášky č. 158/2005 Sb. je cena za přístup přímou náležitostí smlouvy o přístupu (viz § 1 odst. 1 a 4 této vyhlášky).
29. Z předložených správních spisů vyplývá, že žalobkyně se ve správním řízení svým návrhem domáhala primárně toho, aby žalovaný ve sporu rozhodl tak, že společnost Vodafone, T-Mobile nebo O2 (v závislosti na konkrétním řízení) je povinna do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí uzavřít se společností Uniphone, s.r.o. smlouvu o přístupu k mobilní síti uvedené společnosti na základě návrhu smlouvy o přístupu, který jí byl zaslán společností

Uniphone, s.r.o. jako příloha žádosti o poskytnutí přístupu k mobilní síti těchto společností s tím, že v těchto smlouvách bude upraveno:

„V Příloze 1 článek 2:

Mobilně originované volání (včetně ukončení na číslech v mobilní síti Uniphone v České republice) – maximální cena za minutu: XXX

Mobilně originovaná SMS - maximální cena za SMS: XXX

Mobilní paketová data - maximální cena za GB: XXX

Tísňová komunikace iniciovaná roamingovým zákazníkem - maximální cena za minutu: XXX“

Žalobkyně k tomu rovněž navrhla, aby ve výroku rozhodnutí místo XXX uvedl konkrétní výše ceny stanovená v tomto řízení. Pro případ, že by úřad v tomto řízení rozhodl o změně předloženého návrhu smlouvy, žalobkyně navrhla do výše uvedeného výroku na jeho konci doplnit úpravu dalších sporných ustanovení.

30. Právě s ohledem na posledně uvedené došel městský soud ke svému původnímu závěru, že předmětem sporů bylo (především) určení ceny přístupu (což tvrdí i žalobkyně, viz např. bod 51 žaloby v řízení sp. zn. 10 A 66/2025, věta první).
31. Ze správních spisů však vyplývá, že spory o uzavření smluv o přístupu k mobilním sítím se netýkají jen otázky určení cen. Naopak podstata sporů je mnohem obsáhlejší a týká se již samotného procesu sjednání smlouvy.
32. V případě sporu mezi žalobkyní a společností Vodafone podala této společnosti žalobkyně žádost o poskytnutí přístupu, k čemuž přiložila svůj návrh smlouvy vytvořený na základě vzorové smlouvy GSMA. Společnost Vodafone ve své odpovědi na tuto výzvu ze dne 2. 2. 2024 odkázala na své referenční nabídky. Žalobkyně v odpovědi ze dne 6. 2. 2024 uvedla, že nepoptává mezinárodní roaming, jak se mylně domnívala společnost Vodafone, a uvedla konkrétní důvody, pro které jí nevyhovují referenční nabídky této společnosti. Společnost Vodafone žalobkyni v odpovědi ze dne 7. 3. 2024 požádala o doplňující informace s tím, že její návrh smlouvy nepokrývá všechny procesy, technické parametry a neošetřuje všechna bezpečnostní rizika. Žalobkyně však podáním ze dne 5. 3. 2024 zahájila u ČTÚ řízení o rozhodnutí sporu. V rámci správního řízení poté společnost Vodafone uvedla, že svou zákonnou povinnost ve smyslu § 79 odst. 1 ZEK splnila skrze nabídnutí referenční nabídky, přičemž ani nemá povinnost s žalobkyní uzavřít smlouvu o přístupu v žalobkynin předloženém znění (viz její podání z 11. 4. 2024). Dále namítala, že žalobkynin návrh smlouvy nesplňuje zákonem předvídané náležitosti uvedené v § 80 odst. 3 ZEK, resp. ve vyhlášce č. 158/2005 Sb. a že v situaci nebyly splněny podmínky pro podání návrhu ve smyslu § 80 odst. 7 ZEK (viz její podání z 29. 7. 2024).
33. Ačkoliv se tedy Vodafone podle svých slov nebránila uzavření smlouvy s žalobkyní, nesouhlasila s jejím uzavřením v žalobkynin předložené podobě; právě tento žalobkynin návrh byl však přiložen k návrhu na zahájení správního řízení před žalovaným s tím, že spor byl (primárně) označen jen co do cen uvedených v příloze č. 1 tohoto návrhu smlouvy.
34. Z výše uvedeného se soudu podává, že spornou částí není jen určení cen v příloze č. 1 ve správním řízení posuzované smlouvy, ale také další (podstatné) náležitosti této smlouvy. Sama žalobkyně přitom ve svém podání ze dne 17. 10. 2024 ostatně konstatovala, že existují tři odlišné návrhy smluv, které nejsou akceptovatelné oběma stranami, pročez požádala o

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

možnost upravit návrh smlouvy, který byl přílohou žalobkynina návrhu na zahájení sporného řízení. V podání z 14. 11. 2024 poté žalobkyně sama argumentovala tím, že v petitu návrhu na rozhodnutí sporného řízení netrvala na uzavření smlouvy v identickém znění s tím, který k tomuto návrhu přiložila (viz výše parafrázovaná možnost úpravy dalších sporných ujednání smlouvy z návrhu žalobkyně na zahájení sporného řízení s Vodafone).

35. Nejinak tomu bylo v případě řízení se společností T-Mobile. Společnost T-Mobile ve svém vyjádření ze dne 5. 4. 2024 k předloženému návrhu smlouvy o přístupu konstatovala, že původní vzorová smlouva GSMA byla upravena ve prospěch žalobkyně a popřela, že by návrh smlouvy předložený žalobkyní byl vyjma cen nesporný. V podáních ze dne 17. 5. 2024 a 14. 6. 2024 poté T-Mobile žalovanému v podání sdělila, že nemá zájem o rozšíření spolupráce s žalobkyní nad rámec referenční nabídky. T-Mobile po celý průběh správního řízení setrvala na svém stanovisku, že přístup umožní pouze v rámci své povinnosti, tj. podle referenčních nabídek (dále viz např. vyjádření T-Mobile ze dne 4. 10. 2024).
36. Pokud jde o poslední sporné řízení, společnost O2 ve svém vyjádření ze dne 11. 4. 2024 uvedla, že žalobkynin návrh smlouvy o přístupu je pro dané účely zcela nevhodný a že O2 žalobkyni opakovaně předkládala své referenční nabídky. Ačkoliv společnost O2 žalobkyni nabídla možnost jednání o konkrétních podmínkách spolupráce a úpravách referenčních nabídek, žalobkyně trvala na využití svého návrhu smlouvy; O2 tedy uvedla, že v uvedené věci nejde o spor ohledně konkrétního ujednání či podmínek, jak plyne z návrhu na řešení sporu (viz zejména body 2 až 9 a bod 13 tohoto podání). Na svých referenčních nabídkách O2 setrvala i následujících podáních (viz podání ze dne 24. 5. 2024, ze dne 24. 6. 2024, body 4 až 6, dále body 5, 6, 9 až 12 vyjádření O2 k rozkladu ze dne 21. 3. 2025).
37. V případě sporů mezi žalobkyní a uvedenými společnostmi tedy rozsah sporů o obsah smluv o přístupu k mobilním sítím převyšuje pouhé rozhodnutí o určení cen za přístup, což výrazně zvyšuje soukromoprávní povahu posuzovaných správních řízení.
38. Žalobkyně v tomto kontextu argumentovala, že je třeba rozlišovat situace, kdy správní orgán svým rozhodnutím vznik soukromoprávní smlouvy nahrazuje a situace, kdy autoritativně ukládá její obsah. Jak již soud vyložil výše, žalobkyni lze dát za pravdu, že podle úpravy ZEK již rozhodnutí žalovaného soukromoprávní dohodu stran nenahrazuje. Nicméně výše uvedená rozhodnutí č. j. 5 A 62/2019 – 51 a č. j. Konf 4/2022 – 10 upravují i situace, kdy rozhodnutí správního orgánu soukromoprávní dohodu nenahrazuje.
39. Soud se tedy ve světle výše uvedeného přiklání k názoru, který vyslovil pátý senát nadepsaného soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2023, č. j. 5 A 84/2021 – 105 a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 5. 2024, č. j. 9 As 9/2024 – 60, který se týkal žádosti o rozhodnutí sporu mezi podnikateli v elektronických komunikacích o uložení povinnosti žalobci uzavřít s osobou na řízení zúčastněnou dodatek ke smlouvě o propojení: tedy v případě stejné právní úpravy jako ve zde posuzovaném případě. Oba rozsudky byly toho názoru, že podstata věci se týkala soukromoprávních vztahů. Z tohoto důvodu byl podle § 244 odst. 1 o. s. ř. příslušný k přezkumu rozhodnutí, jimiž žalovaný rozhodl v tomto sporu, soud v občanském soudním řízení.
40. Žalobkyně se přiléhavostí závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2024, č. j. 9 As 9/2024 – 60 nesouhlasila a bránila s tím, že v posuzovaném případě nešlo o uzavření smlouvy jako takové, nýbrž o uzavření dodatku ke smlouvě. Učinila tak v rámci své argumentace o neaplikovatelnosti ustanovení § 141 správního řádu (upravujícího sporné řízení) na posuzovaný případ. Podle názoru soudu je však zcela nerozhodné, zda v řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

žalovaný posuzoval otázku vzniku samotné smlouvy či jen dodatku ke smlouvě – argumentace žalobkyně v tomto kontextu směřuje k absurdnímu závěru, že v řízení podle § 80 odst. 7 ZEK ve spojení s § 127 ZEK se úprava ustanovení § 141 správního řádu použije jen v případech, kdy zde již smlouva (právní vztah mezi subjekty ve sporu) existuje. Soud se však v tomto ohledu přiklání k argumentaci žalované, která zcela příhodně a přesvědčivě odůvodnila proč se na posuzovaná řízení ustanovení § 141 správního řádu aplikuje.

41. I ve zde posuzovaném případě ustanovení § 80 odst. 7 ZEK - z pozice zvláštního zákona - ukládá ČTÚ rozhodnout na základě návrhu kterékoliv smluvní strany spor o přístupu nebo propojení postupem podle § 127, tedy spor o vymezení podmínek potenciální smlouvy o přístupu a propojení. V kontextu výše citovaného názoru Nejvyššího správního soudu tedy i v případě řízení podle § 80 odst. 7 ve spojení s § 127 ZEK je na místě aplikovat pravidla správního řízení sporného. Nic na tom nemění ani argument, že veškeré dokumenty, které se sporu týkají, jsou veřejnoprávní (nehledě na to, že tato argumentace se nezakládá na pravdě, neboť spor vyvstal z neúspěšného – soukromoprávního – kontraktačního procesu).
42. Na řízení podle § 80 odst. 7 ve spojení s § 127 ZEK se tedy užije úprava § 141 správního řádu, přičemž není rozhodné, zda správní orgán rozhoduje o smlouvě samotné či jejím dodatku. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 9/2024 – 60 je stran tohoto závěru na posuzovanou věc aplikovatelný.
43. Soud pro úplnost rovněž konstatuje, že v usnesení zvláštního senátu ze dne 5. 3. 2012, č. j. Konf 53/2011 – 25, zvláštní senát konstatoval, že soud v řízení podle části páté o. s. ř. není oprávněn rozhodovat o nicotnosti. Žalobkyně však ve zde posuzovaném případě nicotnost napadených rozhodnutí nenamítala a soud ji při přezkumu z úřední povinnosti u napadených (ani prvostupňových) rozhodnutí neshledal.
44. Soud tedy shrnuje, že v posuzované situaci spor mezi žalobkyní a společnostmi Vodafone, T-mobile a O2 přesahuje rámec autoritativního rozhodnutí o ceně, neboť spor ve skutečnosti panuje i co ostatních podstatných ujednání o smlouvě (zatímco žalobkyně prosazuje svůj návrh, který použila také v rámci zahájení řízení, uvedené společnosti prosazují své referenční nabídky, resp. protestují proti obsahu žalobkynina návrhu). S ohledem na judikatorní vývoj je poté na místě z hlediska věcné příslušnosti hodnotit povahu konečného vztahu mezi osobami, o jejichž sporu správní orgán rozhoduje. Pokud je v pravomoci správního orgánu určit obsah soukromoprávní dohody, resp. uložit stranám uzavřít tuto dohodu v určitém znění, nic to nemění na soukromoprávní povaze takové dohody. Správní orgán v takovém případě rozhoduje o věci, která vyplývá ze soukromoprávních vztahů.
45. S ohledem na výše uvedené proto městský soud žaloby ve smyslu § 46 odst. 2 s. ř. s. ve výroku II. tohoto usnesení odmítl.
46. K projednání žalob je podle ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 2 o. s. ř. v případě řízení se společností T-Mobile a O2 příslušný Obvodní soud pro Prahu 4, v případě společnosti Vodafone Obvodní soud pro Prahu 5. Žalobkyně je v souladu s ustanovením § 46 odst. 2 s. ř. s. oprávněna do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat uvedeným soudům civilní žaloby.
47. S ohledem na tento výsledek současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. soud ve výroku III. tohoto usnesení nepřiznal žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení.

48. Podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. v nově účinném znění od 1. 1. 2026 platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci, pokud bránila své právo, které jí vyplývalo z rozhodnutí nebo jiného úkonu napadeného žalobou. V ostatních případech má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Osobám zúčastněným na řízení soud náhradu nákladů řízení také nepřiznal, neboť soud žaloby odmítl; nerozhodoval tedy ve věci meritorně, žalobkyně nebyla neúspěšná. Soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, proto jim výrokem IV. náhradu nákladů řízení nepřiznal.
49. Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle ustanovení § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, ve výroku V. usnesení rozhodl také o vrácení zaplacených soudních poplatků za žaloby v celkové částce 9 000 Kč žalobkyni, k němuž dojde prostřednictvím účtu městského soudu ve lhůtě předvídané v ustanovení § 10a odst. 1 téhož zákona. **Soud tímto žalobkyni vyzývá, nechť ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto usnesení soudu sdělí způsob, jakým jí má být soudní poplatek vrácen. Nevyjádří-li se žalobkyně k této výzvě ve stanovené lhůtě, soud soudní poplatek vrátí na účet, z něhož byl poplatek zaplacen.**

Poučení:

Proti výroku I. tohoto usnesení není podle § 104 odst. 3 písm. b) soudního řádu správního kasační stížnost přípustná.

Žalobkyně může podat k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 (žaloba proti T-Mobile a O2) a k Obvodnímu soudu pro Prahu 5 (žaloba proti Vodafone) do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení žaloby ve smyslu ustanovení § 246 odst. 1 o. s. ř. Jestliže tak žalobkyně v této lhůtě učiní, platí, že občanské soudní řízení o takové žalobě bylo zahájeno dnem, kdy takový návrh došel soudu ve správním soudnictví.

Proti výrokům II. až V. tohoto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Soud přiznané osvobození od soudních poplatků kdykoliv za řízení odejme, a to i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly. Přiznané osvobození se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti.

Praha 20. ledna 2026

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.